

Bryssel den 11.4.2016
COM(2016) 214 final

2012/0011 (COD)

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET

enligt artikel 294.6 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt

om

**rådets ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om
skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om
det fria flödet av sådana uppgifter (allmän uppgiftsskyddsförordning)
och om upphävande av direktiv 95/46/EG**

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET

enligt artikel 294.6 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt

om

rådets ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (allmän uppgiftsskyddsförordning) och om upphävande av direktiv 95/46/EG

1. BAKGRUND

Överlämnande av förslaget till Europaparlamentet och rådet (dokument COM(2012) 11 final – 2012/11 (COD)): 25 januari 2012

Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande: 23 maj 2012
SOC/455 EESC-2012-1303

Europaparlamentets yttrande vid första behandlingen: 12 mars 2014

Överlämnande av det ändrade förslaget: Ej tillämpligt

Antagande av rådets ståndpunkt: 8 april 2016

2. SYFTE MED KOMMISSIONENS FÖRSLAG

Direktiv 95/46/EG¹, den centrala rättsakten för skydd av personuppgifter i EU, var en milstolpe i dataskyddets historia. Målen, nämligen att garantera en väl fungerande inre marknad och skydda de enskildas grundläggande fri- och rättigheter, är fortfarande relevanta. Det antogs dock för 21 år sedan när internet låg i sin linda. I dagens nya, krävande digitala miljö ger gällande regler varken den enhetlighet eller den resurseffektivitet som krävs för att garantera rätten till skydd av personuppgifter.

Mot denna bakgrund lade kommissionen den 25 januari 2012 fram ett förslag till förordning som ska ersätta direktiv 95/46/EG och som utgör en allmän EU-ram för uppgiftsskydd. I förslaget till förordning moderniserar principerna i uppgiftsskyddsdirektivet från 1995. Det anpassar dem till den digitala tidsåldern och harmoniserar lagstiftningen om uppgiftsskydd i EU. Stränga uppgiftsskyddsregler är nödvändiga för att återskapa tillit hos enskilda för hur deras personuppgifter används.

Förslaget till förordning är inriktat på följande: att stärka de enskildas rättigheter, fördjupa EU:s inre marknad, säkerställa en bättre tillämpning av reglerna, rationalisera internationella överföringar av personuppgifter och fastställa övergripande normer för uppgiftsskydd.

¹ Direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

Ändringarna kommer att ge människor bättre kontroll över sina personuppgifter och ge enklare åtkomst. De är utformade så att människors personuppgifter är skyddade oberoende av var de är. Detta uppnås genom följande:

- Lättare åtkomst till egna uppgifter – enskilda kommer att få tydligare, mer lättbegriplig information om hur deras uppgifter hanteras.
- ”Rätt att bli bortglömd” – när någon inte längre vill ha sina uppgifter i ett register och under förutsättning att det inte finns något rättsligt skäl för att behålla dem, ska uppgifterna raderas.
- Rätt att få veta när ens uppgifter har hackats – företag måste meddela tillsynsmyndigheten om personuppgiftsbrott som utsätter enskilda för risker och meddela den registrerade alla intrång förenade med hög risk så snart som möjligt så att användarna kan vidta lämpliga åtgärder.
- Rätt till uppgiftsportabilitet – detta kommer att göra det lättare för individer att överföra personuppgifter mellan tjänsteleverantörer.

Den föreslagna förordningen kommer vidare att hjälpa den digitala inre marknaden att förverkliga sin potential genom följande:

- En kontinent, en lag – gemensam, EU-övergripande lagstiftning för uppgiftsskydd som ersätter det nu gällande lapptäcket av 28 nationella regelverk.
- En enda kontaktpunkt – en enda kontaktpunkt för företag: företagen kommer bara vara i kontakt med en enda tillsynsmyndighet, inte 28, vilket gör det enklare och billigare för företagen att arbeta inom EU.
- Samma regler för alla – idag måste EU-företagen följa strängare normer än företag etablerade utanför EU som arbetar på den inre marknaden. Reformen innebär att företag baserade utanför EU måste tillämpa samma regler som EU-företag när de bjuder ut varor eller tjänster på den inre marknaden.
- Teknikneutralitet – förordningen tillåter att innovation fortsätter att blomstra i kraft av de nya reglerna.

Slutligen kommer tillsynsmyndigheterna enligt förslaget till förordning att kunna döma företag som inte följer EU-reglerna till böter på upp till 2 % av deras globala årsomsättning.

3. KOMMENTARER TILL RÅDETS STÅNDPUNKT

Rådets ståndpunkt speglar den politiska överenskommelse som Europaparlamentet och rådet nådde vid informella trepartssamtal den 15 december 2015, vilken sedermera godkändes av rådet den 8 april 2016.

Kommissionen stöder denna överenskommelse, då den ligger i linje med målen i kommissionens förslag.

I överenskommelsen bibehålls formen på det rättsliga instrument som kommissionen föreslår, dvs. förordning i stället för direktiv, vilket hade krävt införlivande i 28 nationella rättsliga system. Den säkerställer vidare den nödvändiga harmoniseringsnivån, samtidigt som den ger medlemsstaterna visst manöverutrymme när det gäller närmare utformning av uppgiftsskyddsregler för den offentliga sektorn.

Rådets ståndpunkt bekräftar kommissionens syn på förordningens territoriella

tillämpningsområde som också kommer att gälla för registeransvariga eller registerförare som är etablerade i ett tredjeland, när de bjuder ut varor eller tjänster eller bevakar de registrerades beteende i EU.

Genom överenskommelsen och i överensstämmelse med kommissionens synsätt stärks principerna för uppgiftsbehandling (t.ex. uppgiftsminimering) och de registrerades rättigheter, eftersom rätten att bli bortglömd och rätten till portabilitet lagfästs och redan existerande rättigheter, t.ex. rätten till information och rätten till tillgång till handlingar, breddas ytterligare.

I överenskommelsen både bibehålls och vidareutvecklas den riskbaserade metod som redan fanns med i kommissionens förslag och som innebär att registeransvariga och i vissa fall registerförare måste ta hänsyn till behandlingens typ, omfattning, sammanhang och syften samt sannolikhet och svårighetsgrad när det gäller de risker den medför för den registrerades fri- och rättigheter. Dessutom är överenskommelsen om mekanismen för en enda kontaktpunkt rättsligt och institutionellt sund och innebär ett betydande mervärde för företag och registrerade. Mekanismen bygger på principen om en ”bäst placerad myndighet” för det beslut som ska fattas, och fokus kommer att ligga på ärenden med stor gränsöverskridande dimension. Rådet har behållit den viktigaste förenklingsaspekten med ett enda beslut i hela EU och en enda samtalspartner för företag och enskilda.

I överenskommelsen klargörs och preciseras dessutom reglerna om internationella överföringar av uppgifter, t.ex. när det gäller de kriterier som ska beaktas vid bedömningen av skyddsnivån i ett tredjeland eller de instrument som kan ge lämpligt skydd vid internationella uppgiftsöverföringar.

Rådets ståndpunkt ger tillsynsmyndigheterna befogenhet att ålägga ett företag som bryter mot förordningen en ekonomisk sanktion på upp till 2–4 % av företagets globala årsomsättning.

I strid med kommissionens förslag anser rådet slutligen i sin ståndpunkt att förordningen inte bör vara en utveckling av Schengenregelverket. Därför tycker kommissionen att ett uttalande om den aspekten är påkallat.

4. SLUTSATS

Kommissionen ger sitt stöd till resultaten av förhandlingarna mellan institutionerna och kan därför godta rådets ståndpunkt vid första behandlingen.

5. UTTALANDE FRÅN KOMMISSIONEN – FÖRORDNINGENS KOPPLING TILL SCHENGENREGELVERKET

”Kommissionen beklagar att dess ursprungliga förslag ändrats genom att man strukit skälen 136, 137 och 138 om Schengenregelverket. Kommissionen anser att den allmänna uppgiftsskyddsförordningen, särskilt när det gäller visering, gränskontroller och återvändande, utgör en utveckling av Schengenregelverket för de fyra stater som är associerade med genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av regelverket.”